

РЕШЕНИЕ

№ 9648

гр. София, 24.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **2114** по описа за **2024** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от А. С. А. чрез адв. Г. срещу Решение № 5951/21.12.2023г. по НАХД № 15395/2023г. по описа на СРС, 116 състав, с което е изменен електронен фиш серия К № 7243368 на СДВР с дата 27.03.2023г срещу А. С. А., с който му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 800 лева за извършено на 23.03.2023г административно нарушение на основание чл.21, ал.1 от ЗДвП вр. чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.4 вр. ал.1, т.4 от ЗДвП, като преквалифицира деянието от такова по чл.21, ал.1 от ЗДвП вр. чл. вр.чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.4 вр. ал.1, т.4 от ЗДвП в такова по чл.21, ал.1 от ЗДвП вр. чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП и намалява наложената глоба от 800лева на 400лева.

Касаторът развива доводи, че оспореното решение е неправилно, като постановено при съществени процесуални нарушения и неспазване на материалния закон. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло оспореното решение и електронния фиш. Претендира присъждане на сторените разноски за адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява, не се представлява, с писмено становище поддържа жалбата.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се

представлява, не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС като правилно следва да бъде оставено в сила.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

За нарушение на 05.08.2021г. бил издаден ЕФ серия К с № 5203803 против А. С. А.. Същият няма данни по делото, въпреки изрично изисканите от СРС доказателства, кога и на кого е връчен, както и дали е влязъл в сила - видно от справка от ОПП СДВР, данни за връчването му липсват.

На 23.03.2023 г. в 14:23 часа в [населено място], [улица], с посока от ул. Подполковник К. към ул. Г. действало ограничение на скоростта 50 км/ч. общо за населено място. В този участък и с тази посока на движение А. управлявал МПС марка Волво, модел ХЦ 60 вид – лек автомобил, с регистрационен номер С.. На [улица], с посока от ул. Подполковник К. към ул. Г. с мобилно автотехническо средство АТСС № MD1193, изпитано с протокол за проверка от БИМ от 14.03.2023г. и със снимков материал към създадения клип, е установено, че лекият автомобил, управляван от А., се е движил със скорост от 85 км/ч, след приспадане от 3 км/ч толеранс от 88 км/ч или с превишена скорост над разрешената от 35 км/ч.

След заснемане на нарушението, на А. бил издаден и връчен ЕЛЕКТРОНЕН Ф. (ЕФ) Серия К № 7243368 на СДВР, с който бил наказан за нарушение, извършено в условията на повторност, обусловена от наложеното наказание с ЕФ серия К с №5203803.

Видно от база данни КАТ, собственик на процесния лек автомобил било ЮЛ „Максо България“ АД, но като ползвател към датата на нарушението бил вписан А. А.. В този смисъл същият макар и да не е притежавал правото на собственост върху автомобила, заснет да се движи с превишена скорост, е имал фактическа власт върху него към датата на нарушението. В случая, видно от ЕФ, А. А. е наказан в качеството си на ползвател, а не на собственик на МПС.

Горната фактическа обстановка СРС е установил от приобщените по делото писмени доказателства, а именно: електронен фиш серия К№7243368 ел.фиш серия К№5203803, кадър от средство за контрол на скоростта; кадър от разположението на средството за контрол, справка за регистрацията на превозното средство, копие на заповед от 2016 г. на министъра на вътрешните работи относно утвърждаване на образец на електронен фиш, справка от Българския институт по метрология, удостоверение за одобрен тип средство за измерване, протокол от последваща проверка на система, както и схема на организация на движение от СО, справка нарушител/водач, сертификат за успешно завършен курс на обучение, списък с намерени фишове, протокол за използване на автоматизирано техническо средство или

система с място за контрол [населено място], [улица], с вписано общо ограничение на скоростта за населено място 50км/ч, ежедневна форма на отчет от 23.03.2023г.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че с обжалваният електронен фиш е наложено административно наказание глоба на А. в качеството му на ползвател, а не на собственик на МПС, намерил е за установено, че действително датата, отразена в електронния фиш описаният в него лек автомобил е извършвал движение с превишена скорост, като това обстоятелство е установено и надлежно заснето със съответно техническо средство, с издадено удостоверение за одобрение тип средство за измерване при БИМ, преминало успешно и последваща проверка, видно от приобщения протокол. Според съда мястото и времето на нарушението са отразени по надлежния ред и достатъчно подробно в електронния фиш, за да стане ясно на наказаното лице какво поведение се санкционира, във фиша е посочено населено място, булеварда на извършеното нарушение в населено място, срещу кой номер е установено нарушението, посоката на движение, датата и часа на нарушението. Съдът е анализирал отчетената скорост по снимковия материал и отразеното в електронния фиш и че отчетената скорост е намалена с 3км/ч в полза на водача, което е допустима грешка при измерване на скорост до 100км/ч. Съдът е приел за неоснователно възражението на касатора, че не е предоставена възможност да посочи кой е управлявал МПС към момента на нарушението, тъй като такава възможност възниква по силата на закона с връчването на електронния фиш, както и че А. е подал жалба срещу ЕФ, без да оспорва авторството на нарушението и без да е ангажирана процедурата по чл.189, ал.5 от ЗДвП. Според СРС са спазени всички срокове за съставяне на електронния фиш, приел е че при издаването са спазени сроковете по чл.34, ал.1 от ЗАНН. СРС е приел също, че при издаването на електронния фиш не са допуснати съществени нарушения. Прието е също така за безспорно установено, че не се доказва твърдяната в ЕФ повторност, тъй като въпреки осъществената процесуална активност на съда от СДВР не са приложили надлежно изготвена разписка или друг документ, удостоверяващ връчването на ЕФ серия К с №5203803 против А., обусловил според СДВР повторността на нарушението. При това положение, този ел.фиш не е влязъл в сила и недоказано според съда е твърдението за наличието на признака на по-тежкия състав на административно нарушение, под който е подведена дейтелността на А..

С оглед горното СРС е приел, че А. е осъществил състава на чл.21, ал.1 от ЗДвП, като движейки се със скорост от 85км./ч в населено място, като съгласно справка на столична община посоченото в ЕФ място е действало общото ограничение за населено място и липсват знаци, предвиждащи друго, което се установява от приложената схема. Водачът е нарушил това правило за поведение, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност по реда на чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП и поради недоказаност на признака повторност ЕФ е изменен като от правната квалификация отпада приложението на чл.182, ал.4 от ЗДвП /повторност/ и санкцията да се намали от 800лв на 400лева, каквото наказание глоба се предвижда в чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП.

При постановяване на решението районният съд не е допуснал нарушение на закона. Настоящата касационна инстанция намира, че въззивният съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните

правни изводи.

При правилно изяснена фактическа обстановка, първостепенният съд е достигнал до законосъобразния извод за съставомерност на деянието, за които е санкциониран касатора. Обвинението е подкрепено от писмените и гласни доказателства, които са безпротиворечиви и взаимно допълващи се и установяват изложената в електронния фиш фактическа обстановка. Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, обсъдил е в съвкупност събраните доказателства и въз основа на тях е приел, че касаторът е извършил вмененото му нарушение, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Правилно въззивния съд е приел, че използването на мобилната техническа система е допустима, като законът и наредбата изрично сочат на неучастието на контролния орган в нейното функциониране и възможността за такова нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, да се издава електронен фиш съгласно чл.189, ал.4 от ЗДвП. Съобразно събраните по делото доказателства правилно въззивният съд е приел, че жалбоподателят не се е възползвал от възможността на чл.189, ал.5 от ЗДвП, като при неподаване на писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението в 14-дневния срок от получаване на електронния фиш, касаторът правомерно е наказан в качеството му на ползвател на МПС. Настоящият състав напълно споделя изводите на районния съд, че въпреки, че собственик на автомобила е юридическо лице, доколкото от справка за собственост на автомобила касаторът е вписан като ползвател, за да бъде избегнато ангажиране отговорността на собственика при наличие на ползвател за нарушения, които са извършени от реалния ползвател, на когото е предоставено фактическото управление на автомобила, собственикът се е възползвал от правната възможност в свидетелството за регистрация на МПС изрично да бъде посочен лизингополучателя, ползвател на автомобила. Следователно отговорността на А. правилно е прието за допустимо да се ангажира за описаното в електронния фиш административно нарушение. Съгласно чл.189, ал.4, изр.1 вр. чл.188, ал.2 от ЗДвП при извършване на нарушение при управление на превозно средство, собственост на юридическо лице, с електронен фиш може да бъде наложена глоба или на неговия законен представител, или на лицето, посочено в него, на което е представено управлението на МПС. Следователно касаторът като физическо лице попада в обхвата на лицата по чл.188, ал.2 от ЗДвП. Правилни са изводите на СРС, че електронният фиш съдържа всички необходими данни по образец и съгласно изискванията на ЗДвП, като на констатираното превишение на скоростта е дадена правилната квалификация. Описанието, дадено в обжалвания ЕФ на нарушението е достатъчно подробно и ясно, за да разбере нарушителя за какво е санкциониран и къде е извършено нарушението. Към датата на нарушението задължение за обозначаване на техническото средство за регулиране на скоростта ЗДвП не предвижда, предвид отмяната на чл.165, ал.2, т.8 от ЗДвП.

С оглед горното, съдът намира, че СРС е достигнал до законосъобразен извод за съставомерност на деянието, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност по реда на чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.4 ЗДвП, както и че целите на наказанието по чл.12 от ЗАНН ще бъдат постигнати с определеното наказание.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на

материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.
При този изход на спора разноси в полза на касатора не се дължат.
Водим от горното и на осн. чл. 221, ал.2, предл. I от АПК, Административен съд
София - град, XV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5951/21.12.2023г. по НАХД № 15395/2023г. по описа
на СРС, 116 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: